

Ako je kje več ljudi pri mizi, naj se opravlja ta molitev na glas in vzajemno. Sploh pa se opominjajo v Gospodu vsi tisti, ki se bodo postne polajšave posluževali, da o postnih dneh toliko obilnejše opravljajo dobra dela krščanskega usmiljenja in ostanke svoje mize ali to, kar sami sebi pritrčajo, radodarno delijo ubogim.

6. Bolnikom za nekoliko časa še večjo postno polajšavo podeliti, so pooblaščenim dušni pastirji in spovedniki. Kdor hoče pa stalno, to je, za zmirom postne zapovedi oproščen biti, mora se v posebni prošnji do mil. knezoškofa obrniti in za svojo prošnjo navesti tehtnih vzrokov.

7. Namesto masla se sme rabiti mesena začimba (špeh) ob vseh navadnih petkih med letom, to je, izvzeti so le kvaterni petki in veliki petek.

Glas iz Bosne.

Poročal je „Slov. Gosp.“ ob svojem času nekaj o Travniškem semenišču in o posvečenju njegove cerkve (sv. Alojzija); utegnilo bi bralcem drago biti, ako jim spet kaj pové o napredovanju te za Bosno velevažne naprave. Namen semenišča je, vzgojevati mladeniče za duhovski stan, in to za nadškofijo Vrhbosansko, t. j. Sarajevsko in za škofije njej podredjene: Banjalučko, Mostarsko in Trebinjsko, katere Bosna in Hercegovina obsega.

Upravitelji semenišču in učitelji z njim združene gimnazije so, kakor je znano, redovniki Jezuiti, sedaj dvanajst duhovnikov, in čvetero mlajših tovarišev, njim na čelu vlč. o. Fr. Slavič, štajarski Slovenec.

Gojencev semenišča je nad 90, dijakov gimnazije, kateri manjka samo še osmi razred, vseh skupaj okoli 120. Ker je gimnazija vsem odprta, obiskujejo jo tudi neki učenci drugih ver, sedem „Srbov“ razkolnikov in troje židov.

Mohamedanci se je doslej bojijo, čeravno večkrat prihajajo v semenišče, radovedno gledat in popraševati to in uno. O svojej veri pa ne govoré; njihov zviti prerok jim je to strogo prepovedal, se vé, ker je znal, da bi sicer prelahko spoznali njeno lažnjivost in neumnost. Vunanjih dijakov bode, kakor se kaže, zmiraj le malo ostalo, ker v tesnih prostorih Bosanskih hiš ni lahko, uspešno se učiti; pač pa ima semenišče še prostora za mnoge, in znalo bi se po časi več starišev najti, da sinove va-nj dajo na lastne stroške, kakor je zdaj že nekaj takih. Med gojenci je seveda tudi slabših, neki pridejo premalo pripravljani, ali dobro število je prav nadarjenih. Njih čvetero se je doslej našlo, ki so si izbrali — presvetlemu nadškofu čisto po volji — stan svojih učiteljev, ter se nahajajo v Št. Andražu na Koroškem; dva sta novicijat že zvršila.

Naj pristavi Vaš dopisnik slednjič še neko prošnjo. „Lexicon serbico-germanico-latinum“ ali „Srpski rječnik“ Vuka Štef. Karadžića (s cirilico tiskan, Beč 1852) bi znal tu in tam na Slovenskem nerabljen v prahu ležati. Ko se je izdajal, si ga je naročilo precej slovenskih gospodov, in neki od njih so že pokojni, kakor: Škof Slomšek, Rozman, Rudmaš, Einspieler, Hašnik, Wolf (bivši župnik v Medv. selu), Caf, Simandl, dr. Kočever, dr. Šubić. Kdor Hrvatški samo čita, njemu lahko in bolje zadovolji kak novejši rječnik, mi tukaj pa Vukovega iščemo zavoljo znakov naglasa na besedah, in v bukvarnah ga ni več dobiti.

Dobro delo bi tedaj storil, kdor bi nam hotel to knjigo ali prodati, ali pa — če rajši hoče — za Božje plačilo pokloniti. Poslala bi se „Nadstojništvu Nadb. Sjemeništu u Travniku — Bosna“; samo naj se v slučaju ponudbe na prodaj cena poprej naznani.

Dopisi.

Iz Negove. (Žalost in veselje.) Prvo veliko žalost nam je prinesla tužna jesen, ko nam je nemila smrt pobrala č. g. župnika in zlatomašnika Matevža Klobasa dne 6. nov. 1888. Po njih smrti so jih namestovali kot provizor č. g. France Simonič, kaplan; kateri so nas dne 14. svečana zapustili. V nedeljo, dne 10. svečana so vzeli od nas faranov slovo z besedami: „malo in me ne bote več videli.“ Velika žalost se je že brala slednjemu raz obraza; saj so tudi bili blagi gospod in marljivi delavec v vinogradu Gospodovem, veliko so si prizadjali za izveličanje duš. Ustanovili so nam pretečeno jesen bratovščino sv. Dominika, katere voditeljstvo so vestno opravljali. Pretečeno leto so si veliko in težavno delo prevzeli, namreč popraviljanje in olepšanje cerkve; veliko jim je to delo prizadjalo skrbi, a vse so z božjo pomočjo srečno in z veseljem dovršili, tako, da je cerkev sedaj ponos cele župnije. Čast in hvala marljivemu gospodu za njih trud! Ne moremo se jim dostojno hvaležne skazati. Naše lepo zadržanje naj jim bo zahvala, naše pošteno življenje najvišja čast, pa tudi najlepša krona v nebesih. Večni Bog naj jim povrne njihovo skrb in poplača vse, kar so za nas storili. Kakor sledi za žalostjo veselje, ravno tako je prihitelo tudi naši župniji veselje za žalostjo, kajti dne 13. svečana smo slovesno sprejeli novega č. g. župnika Alojzija Šijanec. Že v nedeljo poprej smo bili od č. g. provizorja opozorjeni, naj bi se v obilnem številu sprejema vdeležili. Tako se je tudi zgodilo. V Ločkem vrhu kot pri začetku naše župnije je bil prvi krasni slavalok z napisom: „Živeli naš župnik!“ Ob 3. uri popoldne naznanjal nam je strel pri

nico. Oh nepopisljiva žalost, ki jo je občutilo tukajšnje ljudstvo! Domači gosp. župnik nam oznanijo, da bode v ponedeljek dne 11. febr. črna peta sv. meša in vigilije za prevzvišenega pokojnika. Ob osmih predpoldnem zapojó zvonovi, kateri nas vabijo k sv. meši. Množica ljudi se bliža cerkvi, kakor tudi g. nadučitelj z vso šolsko mladino; še oddelek domačih strelcev v črni paradni obleki, pod poveljništvom g. stotnika M. Zelenka koraka med žalostnim, počasnim bobnanjem v cerkvo, izkazat pokojniku zadnjo čast. Veliko britkih solz je zaigralo v očeh ljudstva, ko vidijo sredi cerkve mrtvaško rakev, spominjajo se na tisto, v kateri leži pokojni naš prestolonaslednik. Pa zastonj je vse žalovanje naše, ker on pretrdno spi v hladni gomili; zatorej vskliknemo: Daj mu Vsegamogočni večni mir in pokoj in naj mu sveti večna luč!

Iz Marenberga. (Zadušnice. Posojilnica.) Od povsod dohajajo glasovi, kako so se opravljale zadušnice, mrtvaška opravila za pokojnim cesarjevičem. Povsod vršila se je stvar v najlepšem redu, kakor je ukazala cerkvena oblast. Zadostilo se je tudi povsod politični oblasti, prej ali poslej. Zatorej ne bom opisoval, kako se je zbrala gospoda od c. kr. sodišča, c. kr. beležništva, c. kr. davkarstva, učitelji s šolsko mladino in tako naprej. V tem bi moral le tisto pisati, česar so vse novine polne. Tudi črni prapori plapolali so z raznih poslopij. Toda čudite se Slovence! Črni praporov bilo je ob smrti cesarjeviča Rudolfa veliko manje, kakor po leti „frankfurteric“, nemških praporov, ko je semkaj prišel „kulturo širit nemški šulverein.“ Od kod le to? Menda smo vže preveč nemški ka-li! Da „Wacht am Rhein“ bolj „nekaternikom“ ugaja, kakor poštene druge nemške pesmi, da še o slovenskih ne pišem, o tem se vsaki čas lahko prepričaš. Pesmi slovenske? — O saj se še pogovarjati po slovensko pre ne sme po gostilnicah. Če le kak „pravi Nemeč“ kje za durmi sedi, ne sme bojda nihče slovenski govoriti zakaj to je znak neolike neizobražbe! V tem, ko prileti tako mislečim — takih pa je precej — kakšna slovenska bes-da na nežno njihovo z jirhovino preoblečeno nemško uho, vže ti stezajo eden proti drugemu vratove kakor mladi srakoperji iz gnezda, ko slišijo, žvrgoleti starce. (Konec prih.)

Od sv. Lovrenca na Koroški železnici. (Zadušnice.) Kakor vsakega zvestega avstrijanca, tako je tudi nas, iznenadil in pretresel glas o prezgodni in prežalostni smrti, nam priljubljenega cesarjeviča Rudolfa. V znak žalovanja se je pri nas dne 5. svečana od 12—1 ure opoludne pri vseh cerkvah zvonilo, in 12. svečana ob 8. uri v jutro je bila črna sv. meša in „libera“ za pokojnega, in slavnosti so se vdeležili gospodje učitelji s šolsko mladino,

cerkvena in občinska predstojništva, in vsa odlična gospoda iz trga in okolice. — Samo nekaj se mi čudno zdi, kaj da našega požarnega društva ni bilo; ne vemo, kaj tisti njihov mogočni „vodja“ misli. — Naše požarno društvo znajde se le takrat v obilnem številu, kedar imajo kaj, da si gasijo — svoja grla. Š. F.

Iz Št. Lovrenca ob koroški železnici. (Godbena skušnja.) Jako me veseli, da se je ta godbena skušnja, katero je priredil g. Polanec dne 17. svečana 1889, tako dobro obnesla, in zato izrekam prisrčno pohvalo v imenu vséh tistih, ki so bili pri tej skušnji navzoči, g. Polancu, kakor tudi vsem njegovim učencem in učenkam, ki so tako dobro svoje naloge izvršili. Najprej je kakih osem fantov na gosle sviralo, na to pa je gospica Terezija Polanec na glasoviru in citrah prav izvrstno igrala. Res, hvale vredno! Ne smem tudi pozabiti dveh majhnih, kakih osem ali deset let starih deklet, ki ste tudi prav lepo bili gledati pri glasoviru. Tedaj čast g. Polancu!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Predno so drž. poslanci razšli na kratke počitnice, sklenili so zadnjo soboto splošno razpravo o drž. proračunu. Letos ni bila v njej presilna burja, liberalci so gledali vse križem po proračunu, ali niso našli v njem kamenja, da bi ga lučali na vlado, zato pa je tudi ni bilo treba posebno braniti. Izmed slov. poslancev je govoril prof. Šuklje. Dnes, v četrtek začne se posebna obravnava in pri tej bode že hujša bitka, kajti nezadovoljnih poslancev ni malo število in našli si bodo že uro, v kateri bodo dali svoji nevolji sape zoper vlado. — C. kr. kmetijska družba v Gradci si je izvolila nov odbor in je v njem zopet predsednik baron Washington. Nam se zdi čudno, da prezira ta družba dosledno Slovence. Ona obstoji za celo Štajarsko in močna tretjina prebivalcev je slovenska, vendar pa nima družba nobenega Slovenca v svojem odboru — Več koroških občin je prosilo dež. šolski svet v Celovci za slov. in 6-letno šolo, ali ta jim daje v eno mer odgovor, da ni ne prvo ne drugo mogoče. Veliko modrosti ni treba za tak odgovor. — Mil. knezoškof v Ljubljani, dr. Missia, so izdali posebno pismo do svoje č. duhovščine. V njem se razlaga, zakaj nekateri listi, žal, da je tudi slovensk med njimi, ščujejo zoper škofa in duhovščino. Edin uzrok ja zato — sovraštvo do sv. cerkve. — V političnem okraji Krškem ne bode več časa sejmov zato, kar še ne pojema huda bolozen osepnic, marveč še le sega na širje. — V Gorici imajo v mestnem zastopu doslej liberalci, ob enem napeti Italijani, „veliko besedo“, v novem času pa se dela na to, da pridejo